

Cesarjevo geslo.

Jadár besneč divja v naravi
Vihar grozan, vihar strašan:
Stoletna krepka bukev stoka,
In stoka in hrešči in poka,
In silni hrast se mu zaman
Trdó upira na planjavi.
Pri bilki bilka pa stoji,
Pri klasu klas rumen zlatí se,
In bilka nežna mi šibi se —
Stotér jo sad na tla teži.
A, naj divja viharja sila
Nad vsem, kar zemlja je rodila,

Vrší naj in bobní in ruje,
In naj besni, hrumi, buči:
Na bilki bilka tu sloni,
Pri bilki bilka mu kljubuje.

* * *

Vladar, glej, Avstrije naróde
Pestila že je huda sila,
A roka Tvoja odvrnila
Nesrečo trde je usode:
Z a s t a v o s l o g e si prijel,
Viharjem divjim nas otel.

B. P.

Oj z Bogom, ti domača vas!

Oj z Bogom, ti domača vas!
Oj z Bogom! kličem ti na glas,
Oj z Bogom, moje sreče dom!
Bog vé, te li še videl bom?

Slovo od tebe mi budi,
Spomin nekdanjih srečnih dni,
Spomin na žitje mladih let,
Ko trgal sem pomladni cvet.

Kako neskrbnih, jasnih lie
Sem slušal petje drobnih ptic!
Neznane bile so skrbi,
Neznane srčne rane mi.

Zató medleva mi srce,
Zató mi tečejo solzé,
Ko tebe, moj mladostni raj
In draga vas, zapuščam zdaj.

A. K.¹⁾

Z i m a.

Prihrula je zima,
Narava zdaj spí,
Počitnice ima,
Svet zbira moči.

Od nas, glej, odplul je
Roj radošnih ptic,
In cvet se osul je
Prekrasnih cvetlic.

Krasoto zgubila,
Sta gora in dol,
In srce zalila
Nam grenka je bol.

Sneg krije nam hiše
In pólja, cesté,
A burija piše
Od snežne goré.

Zdaj zdi se narava
Pobeljen mi grób,
Ki vrán preletáva
Kričečih ga tróp . . .

A srce ti moje,
Prevèč ne žaluj,
Britkosti pa svoje
Bogú posvečuj!

Saj pómlad se vrne,
Ž njo spev se in cvet,
A nama odgrne
Veselje se spet!

Janko Leban.

¹⁾ Ta pesmica nam je došla izmed priprstega naroda, od priprstega „kmečkega mladeniča“, kateremu vzbuja „Dom in Svet“, kakor mnogim drugim, ljubezen do prave omike, do „domovinske ljubezni.“

